

Publicerad 2018-08-17 23:17 av filosofian

Känslosam om det här med tvåsamhet. Har jobbat i timmar med den här och skulle rent konkret och girigt, såsom man är ibland, behöva lite stöttning eller några goda ord från er. 17/8-2018

Inristat i bläck på ett vanligt papper

I det som var vårt förr
den tid där vi just ritat namnen i bläck
med ett hjärta runt lovade vi allt
där var verkligheten en saga
ett nytt liv för en naiv drömmare
vars önskan att bli hörd var
ett likhetstecken med lycka
och när du hörde varje ord
sa att jag var viktig
att beundra och bli beundrad
vi lekte en lek helt ny för mig
du gav dig hän fullkomligt
när du hörde alla mina ord
och sa att jag var din person
jag ville inte kämpa emot
så livrädd men samtidigt lycklig
någon skulle äntligen stanna för att se

På ett ögonblick krossade du verkligheten
att vara värdefull på riktigt är en rimlig dröm
och med styrkan i den uppfyllda önskan
med lyckan kom även kraschen
jag kunde se den tidiga långsamma
ständigt närvarande mardrömmen
den jag så länge förträngt och dolt
tryckt undan livets onda för det goda
perfektion går att prestera fram
om målet bara är att överleva
vad jag kämpat för att hantera dagen
dolda skelett i garderoben och hyckleri
allt för att inte leva som en desillusion

Naiv var något jag förr titulerade mig
bar epitetet med stolthet
vem vill inte se framtiden

alldeles blank och möjlig
livs levande och utan gränser
du och jag tillsammans
hand i hand i solnedgången
en dos engagemang är knepet
sedan för alltid lyckliga
människor fnös när jag stoltserade
skakade på huvudet
och med blicken nedlåtande
klappade de mig på huvudet
som om de visste sanningen
och tyckte synd om i förväg

Fortfarande förstod jag inte
vad kunde vara fel med framtidstro?
men trots magkänslan tystnade jag
på ytan alldeles oberörd
innanför reste sig gåshuden
kalla kåra spred sig och ögonen vättes
jag sa aldrig mer att jag var naiv
bytte begreppet mot positiv
skrattande snubblade jag därifrån
Våga inte håna min stolthet
jag skrek högt i tysthet
önskade en mänsklig reaktion
jag är kränkt, arg, förkrossad
Ingen skulle bry sig.

När det gäller livet spelar jag väl
jag har lärt mig den hårda vägen
att visa känslor och be om nåd
ett framgångsrecept på ensamhet
för ingen orkar lyssna på ett barn
liten eller stor, behovet se mig större
främst förminskad i sin mänsklighet
hon berättar om sin värld
med ord som aldrig sinar
fast öronen hos de som lyssnade
de är borta och ingen lyssnar längre

ingenting någon hör och vill veta
om någon hade tittat hade de sett
era bortvända ryggar berättade allt
så obetydlig och alldeles osynlig

Men jag ville vara med
älskas och synas och tillhöra
om inte jag dög kunde jag spela poker
det lärde jag mig efter det första sveket
dagens pokeransikte är på elitnivå
och trots att jag kunde känna
en obehaglig ångestsanning
ni ser mig men ingenting vet
smärtan rev hårt i bröstet
jag spände käkarna och tryckte hårt
känslor har ingen plats här
om tårar aldrig rinner så har jag inga
lyckades jag övertala alla
och vi lekte lyckliga gatan
jag var lagom varken okänslig eller känslig
utmärkt på att att uppfylla önskningar
alldeles perfekt utanpå
och det var endast i sömnen
ångesten visade sig i gnisslande tänder

Med tiden rev ångesten sönder mig
och hatet mot pokeransiktet
det jag så noggrant svarvat
avsmaken mot mitt fejkade liv
spydde jag ut i min egen spegelbild
och efter ett sanningens ögonblick
blottad rödögd och naket ful
slog jag ner min blick och hatade
inte ens en mask kunde jag hålla fast
det var bara på låtsas
skrek jag än en gång fast ingen hörde
jag är förkrossad, sårad, förtvivlad.
Ingen skulle bry sig.

Den där klippan jag sökt var du
jag föll handlöst för dig
bredvid dig, mot dig
den ömsesidiga tilliten
du och jag mot världen
vi är varandras räddning
blåögt trodde jag på varje ord
och jag tillät mig att gå itu
en helhet gick i tusen bitar
små fragment spred smärta
tårögt försökte jag se framåt
du lovade att hjälpa mig i mål
jag rensade bort det som gått förlorat
och du lappade fast kantstötta minnen
det fanns ingen skepnad att dölja
äkthetens sargade kanter gav jag
jag var övertygad om vår eviga existens

Jag minns det som om det var igår
du svarade direkt till mina tårar
när du hörde de ynkliga snyftningarna
för mig släppte du det du hade för händer
och när tårarna föll var du riddaren
i mitt öra viskade du att du älskade mig
mitt hjärta svämmade över
en värme i kroppen stegrade
med dig var det lättare att ta sig upp
och för varje tår som du strök bort
en liten bit smärta löstes upp
långsamt hände någonting
alldeles för litet för att tänka eller visa
ytliga tårar mot en klippa
för mig är det stordåd eller hjältedåd
min främsta prestation är trots allt
behaga tjusa och tilltala

I nutid är det tyst och du har slutat lyssna
kanske orkar du inte höra längre

smärtan förgör dig långsamt
och det är inte ovanligt
många har vandrat samma väg
fly och stäng grindarna
jag kräver tills ni kvävs
och jag förstår att du måste överleva
men vetandet att du behöver gå
det jag gjorde till ett sant ovetande
jag steltnar till i krampaktig rörelse
i panik ser jag min spegelbild
ett hopplöst fall med öppna tårkanaler
och ett hopplöst fall kommer om du stannar
välta dig och förstöra dig
jag är ett gift redo att förgöra
det är den dolda sanningen jag gömt
den där jag vet att ingen förmår
jag är en levande börda
ingen kommer någonsin att orka
egoistiskt ljög jag för min överlevnad
och slängde mig emot dig
vägrade använda sanningen
för alltid du och jag
vi målade ändå hjärtan i bläck

Nu i vår gemensamma kammare
här studsar mina snyftningar
vägg mot vägg i väntan på räddning
den jag aldrig betvivlade
runt ditt namn och mitt
hade jag ju målat hjärtan
starka och inskrivna i bläck
det går inte att radera det vi sagt
med tiden etsar sig orden fast
blir sanningen jag inte släpper
trots att räddningen uteblir
snyftningar blir till hulkningar
krampaktigt kryper jag ihop i smärta
jag känner tomheten som kramar mig
knivhugg i en otrygg själ
men jag torkar mina tårar

för nästa gång är du här
de bläckhjärtan runt våra namn
för länge sedan målade
de lovade att man kunde falla tryggt
trodde hon som blev klappad på huvudet

Vem tror egentligen på kärlek i bläck?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren filosofian med Poeter.se id #36379 innehar upphovsrätten